

HỒI 632

Hồi Chi Dĩ Văn

Khấu Trọng vội vàng trở về nội đường phủ Thiếu soái. Hai mươi tám người đứng canh giữ ở môn phủ, tên nào tên nấy trẻ trung lực lưỡng, khí thế hiên ngang, lưng hùm vai gấu, thần thái dũng mãnh, mặc đồng phục màu xanh, lưng đeo mã đao, đều là đệ tử tinh nhuệ của Tổng gia giữ nhiệm vụ tùy hành bảo vệ trong thời kỳ đặc biệt này.

Bọn chúng nghiêm trang hướng về Khấu Trọng hành lễ, ánh mắt toát lên sự kính ngưỡng. Một tên trong số đó bước lên thi lễ nói: “Tam tiểu thư đang đợi Thiếu soái trong nội đường. Thuộc hạ là Tổng Bang, bái kiến Thiếu soái!”

Tâm tư Khấu Trọng sớm đã để ở nội đường, giận không thể đi một bước thành ba để vào trong đó, nhưng không thể không đáp lễ bọn Tổng Bang, hai tay đỡ hấn đứng dậy, cười nhẹ: “Nhọc lòng các vị huynh đệ quá!”

Chúng nhân đồng thanh nói: “Có thể vì Tam tiểu thư và Thiếu soái ra sức là vinh hạnh của bọn thuộc hạ.”

Khấu Trọng bị biểu hiện đồng lòng của bọn chúng làm cho giật mình. Dường như chúng biết trước hấn sẽ nói như thế mà đồng loạt trả lời vậy.

Tổng Bang thấp giọng nói: “Thiếu soái, mời ngài vào nội đường gặp Tam tiểu thư.”

Tim Khấu Trọng tự nhiên đập thành thịch, đi qua Tổng Bang, hướng về đại môn bước tới. Bọn đệ tử Tổng gia tách thành hai hàng nhường lối.

Vừa vào đến nơi, hình dáng kiều diễm quý phái của Tổng Ngọc Trí đã đập ngay vào mắt hấn. Người con gái xinh đẹp ấy đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía hấn, ngưng thần ngắm nhìn cảnh trí hoa viên bên ngoài. Nàng buộc tóc bằng chiếc khăn hoa màu xanh lục, thắt lưng màu hồng sẫm, chiếc áo choàng cổ lật xanh nhạt, bên trong mặc áo trắng tay chèn, quần thêu xen kẽ hoa văn ba màu lam, trắng, vàng, chân đi ủng da màu đen, khí thế hào sảng, nhưng cũng không để mất vẻ nhu mì của nữ giới.

Khấu Trọng có cảm giác mình như một kẻ lang bạt xa quê bốn ba bên ngoài đã lâu, vượt qua vạn thủy thiên sơn, vất vả chống lại biết bao cám dỗ, cuối cùng cũng được trở về bên cạnh người vợ xinh đẹp ngày nhớ đêm mong, tuy rằng Tống Ngọc Trí đến bây giờ mới chỉ là hôn thê của gã.

Khấu Trọng rón rén bước đến sau lưng nàng, lòng cháy bỏng khao khát ôm nàng vào lòng, hoặc chí ít cũng được đặt tay lên bờ vai mảnh dẻ kia, nhưng sợ mạo phạm khiến nàng không vui nên chỉ dụi dằng nói: "Trí Trí! Ta đã về!"

Tống Ngọc Trí bình thần nói: "Khấu Trọng ơi là Khấu Trọng, người có biết những việc làm xằng làm bậy của người đã hại thảm bao nhiêu người không?"

Khấu Trọng toàn thân run lên, cuối cùng nhịn không được đành đặt tay lên bờ vai mềm tràn đầy sức sống thanh xuân, mùi u hương từ tóc, từ thân thể nàng ủa vào mũi. Gã không thốt nên lời. Vốn đã định sẽ nói cho nàng biết mình nhớ nàng đến thế nào, nhưng muôn vạn lời trong lòng mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tống Ngọc Trí khẽ né người, tựa như muốn thoát khỏi bàn tay của gã. Tất nhiên điều này không xảy ra, vì thật sự nàng cũng không hề muốn như vậy, chỉ điềm đạm nói: "Người có biết ta từ nơi nào đến đây không?"

Trong lòng Khấu Trọng lúc này ngoài Tống Ngọc Trí ra có còn thứ gì nữa đâu, gã ngơ ngẩn hỏi: "Không phải nàng từ Lĩnh Nam đến sao?"

Tống Ngọc Trí nhẹ nhàng nói: "Ngọc Trí còn chưa lấy người, không được vô lễ với người ta"

Khấu Trọng như choàng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, vội thu tay lại, cười xí xóa: "Ngọc Trí bớt giận, ta chỉ vì cách biệt quá lâu mà không nén nổi lòng!"

Tống Ngọc Trí vẫn điềm đạm: "Người đứng xa ra một chút!"

Lời nói của nàng tuy không khách khí, nhưng ngữ điệu vẫn ôn nhu, hiển nhiên không phải là đang nổi giận, vì thế Khấu Trọng không có cảm giác bị tổn thương, trái lại còn khoan khoái vì được chạm vào vai nàng mà không bị nghiêm trách. Khoảng cách với mỹ nhân quả là quá gần thật, gã vội vàng lùi lại hai bước, vui vẻ nói: "Ta đã đứng xa một chút rồi đó. Thế Trí Trí từ nơi nào đến đây?"

Tống Ngọc Trí từ từ quay người lại, đối diện với nam tử mà nàng không biết nên yêu hay nên hận, gương mặt tươi đẹp bình thản như hồ nước lặng, trả lời: "Ta từ Hải Nam đến đây!"

Khấu Trọng lắc giọng hỏi: "Cái gì?"

Ngọc Trí nguýt gãi một cái như thâm trách móc "Tất cả đều do ngươi mà ra", nhưng giọng điệu vẫn hòa nhã, từ từ kể: "Sau khi ngươi rời khỏi Lĩnh Nam, cha bắt đầu thực hiện kế hoạch đã được vạch ra từ lâu, đầu tiên là bức Lâm Sĩ Hồng lui về giữ quận Dương Hồ. Việc này do Trí thúc phụ trách, cùng Tiêu Tiễn đối phó với Lâm Sĩ Hồng, dùng đủ mọi cách làm hao tổn quân lực và sức sản xuất của hắn."

Khấu Trọng đưa tay ra, nói: "Bọn ta ngồi xuống nói chuyện, được không?"

Tống Ngọc Trí nhìn gã xa vắng, lắc đầu nói: "Ta thích đứng như thế này nói chuyện. Nói xong ta sẽ lập tức đi ngay."

Khấu Trọng thu tay lại, ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn lập tức đi ngay? Tại sao lại vội vàng như vậy? Ta sao có thể để nàng đi được?"

Tống Ngọc Trí hơi đỏ mặt, giọng nói đã có chút gay gắt: "Ta thích đi là đi, ngươi cản được ư!"

Khấu Trọng cảm thấy đích thị là vị hôn thê đang muốn làm nũng với gã, cười nhẹ nói: "Nàng đừng dọa ta thế! Tại sao Trí Trí lại từ đảo Hải Nam đến đây? Chẳng phải Hoảng Công Thác với Tống gia nhà nàng ở thế không đội trời chung sao? Ta đến Trường An lần vừa rồi cũng không gặp, phải chăng hắn đã trở về đảo Hải Nam?"

Tống Ngọc Trí dấm dăng nói: "Chúng ta không phải được mời đến đây!"

Khấu Trọng sững người: "Cái gì?"

Tống Ngọc Trí thở dài nói: "Ngay hôm gặp cha ta, ngươi nên sớm biết sẽ có hậu quả hôm nay. Thực lực của phái Hải Nam và Tống gia ta chênh lệch rất xa, cha chịu nhân nhượng Hoảng Công Thác chỉ vì sợ ném chuột vỡ đồ. Hiện nay cha đã quyết định giúp ngươi tranh bá thiên hạ nên không còn e ngại gì cả. Ngoài mặt là cha động viên chuẩn bị Bắc tiến, nhưng thật ra là dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai đánh chiếm Hải Nam. Khi thuyền đội của bọn ta tiến sát Chu Nhai, người của Hoảng Công Thác vẫn như đang trong mộng, trở tay không kịp chỉ còn đường bỏ chạy. Hiện nay Hải Nam và các quận ven biển đều nằm trong tầm khống chế của chúng ta, trực tiếp uy hiếp Trầm Pháp Hưng và Lý Tử Thông, còn chiến

thuyền của chúng ta chỉ cách nơi đây chưa tới mười ngày hải trình. Tuy nhiên điều này chỉ khiến tình hình càng thêm khẩn trương, bức bách Lý Thế Dân phải tốc chiến tốc quyết ở Lạc Dương, búng người tận gốc rễ trước khi chúng ta bắc tiến."

Khấu Trọng nghe xong vừa sợ vừa mừng, tóc gáy dựng đứng, lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng Lý phiệt sợ Tống Khuyết tuyệt nhiên không phải chuyện nói quá hay tưởng tượng. Tống Khuyết đích thực là một đại gia về chiến lược và binh pháp, thủ đoạn lừa địch xuất thần nhập hóa. Trong khi người khác nghĩ Tống phiệt còn đang tập trung binh lực chuẩn bị Bắc tiến, lão bất thành linh tập kích đảo Hải Nam, tổng cổ phái Nam Hải đang khống chế đảo này đi.

Đảo Hải Nam đã rơi vào tay Tống Khuyết, đợi đến khi lão nắm được quyền khống chế toàn bộ khu vực từ Trường Giang xuống Nam Hải, thì bất luận là thủy quân của Lý Tử Thông hay Trần Pháp Hưng cũng khó mà đối đầu với hạm đội của Tống gia luôn được bồi dưỡng rèn giũa và bảo toàn thực lực. Mà Tống Khuyết muốn đến là đến, thương là khi hạm đội của Tống gia thả neo trước cửa thì địch mới kinh hoàng nhận ra. Trong toàn bộ chiến lược này, chiếm cứ đảo Hải Nam là một nước cờ tuyệt diệu.

Đối với kế hoạch của gã chuyện này khó nói là có lợi hay có hại. Lý Tử Thông hoặc có thể bị dọa đến độ không dám xuất binh, hoặc nhân thời cơ Tống Khuyết còn đang phải ổn định tình thế ở Hải Nam, không ngại mạo hiểm, bắc tiến đánh thẳng vào Thiều Soái quân, vừa vận kịp kết hợp với đại quân của Lý Thế Dân đối kháng lại Tống Khuyết.

Tống Ngọc Trí ôn nhu nói: "Cha hiện giờ chuẩn bị dùng binh đối phó với Trần Pháp Hưng. Ngọc Trí đến đây lần này là phụng mệnh cha, dặn người bất luận thế nào cũng phải giữ vững Bành Lương, đợi ông đánh xong Trần Pháp Hưng, khi đó sẽ cùng người phân nam bắc, thủy bộ hai mũi cùng tiến đánh Giang Đô. Theo tính toán của chúng ta thì Trần Pháp Hưng nhiều nhất cũng không thể chống đỡ được quá nửa năm. Năm tới, khi xuân về hoa nở, hy vọng chúng ta có thể gặp nhau tại Giang Đô!"

Tim Khấu Trọng như đang rút xuống. Thiều Soái quân của gã liệu có thể cầm cự được quá nửa năm chẳng? Câu cuối cùng của Tống Ngọc Trí, không những tràn ngập tình ý, mà còn bao hàm cả ý vị sinh ly tử biệt, khiến lòng gã muôn phần cảm khái.

Tống Ngọc Trí nghiêng đầu khe khẽ nói: "Ta rất mệt. Người hãy gắng bảo trọng, Ngọc Trí đi đây!"

Khấu Trọng đưa tay giữ lấy bờ vai nàng, bồn chồn nói: "Trí Trí sao lại có thể nói đi là đi thế?"

Tống Ngọc Trí không hề né tránh, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ đờ đẫn kiệt quệ cả về thể xác lẫn tâm hồn, bình thản hỏi: "Tại sao lại không thể?"

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Chúng ta bao lâu rồi không gặp nhau, không lẽ ngoài việc công ra không còn gì để tâm sự với nhau sao?"

Đôi mắt tuyệt đẹp của Tống Ngọc Trí thoáng nét buồn bã cam chịu, nhu mì nói: "Nam nhân các người trong đầu ngoài chuyện tranh bá thiên hạ và đại nghiệp thống nhất vẫn còn chỗ dành cho chuyện khác ư? Chuyện quan trọng duy nhất trước mắt là nên suy nghĩ làm thế nào để bảo toàn quân của ngươi. Ngọc Trí không còn gì để nói. Cha muốn ta lấy ngươi, ta sẽ nghe theo điều kiện của ông, ngươi hiểu rõ rồi chứ?"

Khấu Trọng như bị sét đánh, buông thõng hai tay từ từ ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch, trong lòng dâng lên cảm giác chua chát, vụn vỡ.

Tống Ngọc Trí thở dài nói: "Nếu hiện tại là lúc thái bình thịnh thế và chúng ta ngẫu nhiên gặp gỡ trong chốn giang hồ, Ngọc Trí cũng có thể đã rung động vì ngươi. Chỉ tiếc cả thời gian và địa điểm đều không phù hợp. Ta biết nói gì với ngươi đây? Cái cách ngươi thông qua Trí thúc cầu hôn đã xóa tan chút hảo cảm mà Tống Ngọc Trí dành cho ngươi. Ta thống hận nhất là thứ hôn nhân mua bán có điều kiện, thế mà chuyện đó lại được nói ra từ chính miệng của nam nhân mà ta khâm phục. Khấu Trọng ngươi có từng nghĩ đến việc tìm hiểu Ngọc Trí, từng quan tâm đến cảm giác trong lòng người ta chưa? Ngươi không thể xem ta chỉ là đối tượng, là mục tiêu để chinh phục, giống như Giang Đô hay Trường Giang vậy, không thể xem ta như một món đồ kèm theo của chiến tranh."

Khấu Trọng nghe xong mặt ngẩn ra, lòng tự hỏi lòng. Gã tuy nhớ nàng, yêu nàng, nhưng thực chưa hề quan tâm đến tâm tư của nàng, ví dụ như tại sao nàng lại phản đối Tống gia tham gia vào cuộc chiến giành thiên hạ chẳng hạn. Gã cho rằng nàng làm vậy đơn giản là vì sở thích cá nhân.

Tống Ngọc Trí bước đến hai bước, giơ hai tay nhẹ nhàng nâng mặt hắn lên, dịu dàng nói: "Thiếu soái tự bảo trọng, không cần tiễn ta!" Dứt lời, nụ cười buồn hiện ra trên môi, đi thẳng một mạch ra ngoài.

oOo

Bên ngoài cốc, xác của Hỏa Nữ và Thủy Nữ nằm cách nhau khoảng hơn mười trượng. Có thể hình dung ra cảnh giao tranh kịch liệt lúc đó. Giáo đồ Đại Minh Tôn kẻ thì đánh kẻ thì chạy, hai cô gái này vì bảo vệ giáo phái đã xả thân ngăn cản Thạch Chi Hiền để rồi ngọc tán hương tiêu dưới độc thủ vô tình của lão.

Hai người tiếp tục tìm kiếm dọc theo đường đi. Được chừng hơn nửa dặm nữa lại thấy thêm xác chết của hai hán tử, thì ra là hai tên trong Ngũ Loại Ma, Cưu Linh Trí và Dương Mạc. Cảnh xác chúng là hai chiếc nỏ bị bể gãy đôi, nỏ tiễn vương vãi khắp xung quanh.

Hầu Hi Bạch xem xét vết thương chí mạng ở cả hai người rồi kết luận: "Đích thực là độc thủ của Thạch sư phụ, bên ngoài không thấy thương tích gì, nhưng ngũ tạng thì dập nát, nhất kích trí mạng."

Từ Tử Lăng nghĩ đến cái chết thảm khốc của Vu Ô Quyền ở Trường An, gật đầu đồng ý, nói: "Bọn chúng nhất định là nhận lệnh của Hứa Khai Sơn mai phục ở đây để tiếp ứng, ngăn cản Thạch Chi Hiền và sau đó bị giết. Bọn ta chia làm hai hướng tra xét, nửa giờ nữa gặp mặt tại đây. Giáo đồ Đại Minh tuy cùng hung cực ác, nhưng người đã chết rồi thì còn tính toán làm gì nữa? Chúng ta an táng cho họ thôi."

oOo

Khấu Trọng ngồi ngầy dại bất động trong góc nội đường, lưng dựa vào ghế, hai mắt trùng trùng nhìn lên trần nhà. Lần đầu tiên trong đời gã cảm thấy hối hận sâu sắc về những việc mà mình đã làm.

Hổ thẹn, tự trách, hối hận cùng đồng loạt công kích gã. Lòng tranh danh đoạt lợi cùng sự vô tâm của gã đã làm tổn thương sâu sắc người gã yêu!

Gã chỉ biết lo nghĩ cho bản thân, cho tín niệm của gã, mà không hề đặt mình vào địa vị và lập trường của nàng để suy xét cho nàng.

Ngoài cửa sổ, những đám mây đen nặng nề vẫn vũ giữa tầng không như phản ánh tâm trạng u ám của gã! Một niềm chua xót khó tả dâng lên, tưởng như có khối đá ngàn cân đang đè nặng trong lòng, nói một câu, nhúc nhích một cái, thậm chí suy nghĩ về mối quan hệ phát triển đến mức độ này của hắn và Ngọc Trí, cũng phải dùng khí lực toàn thân mới làm nổi.

Gã có thể được thân xác nàng, nhưng không chiếm được con tim nàng thì việc đoạt được cả thiên hạ này còn có ý nghĩa gì? Trái lại còn mất nàng vĩnh viễn. Điều đó khiến gã cảm thấy chán chường và vô cùng cô độc. Trong lúc này, không một việc gì còn có ý nghĩa với gã, càng không thể có thuốc nào chữa nổi vết thương trong lòng gã.

Tự trách như muôn ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim gã, làm cho sức chịu đựng và ý chí vốn luôn mạnh mẽ của gã tiêu tan, toàn thân hư nhược rã rời.

Giọng nói của Tuyên Vĩnh từ ngoài cửa vang lên: “Bẩm báo Thiếu soái, Huỳnh Dương thất thủ rồi!”

Khấu Trọng lăm nhăm trong đầu mấy tiếng “Huỳnh Dương thất thủ” hai lần, đến lần thứ ba thì chợt tỉnh lại, ngồi thẳng lên.

Tuyên Vĩnh và Lạc Kỳ Phi đến trước mặt gã, bồn chồn lo lắng nhìn gã.

Khấu Trọng miễn cưỡng trấn tĩnh tinh thần, nói: “Ta không việc gì. Cứ ngồi xuống rồi nói.”

Hai người phân hai bên trái phải ngồi xuống. Lạc Kỳ Phi nói: “Theo tin tức nhận được, chúng ta đã sớm dự đoán Ngụy Lục thế nào cũng đầu hàng, nhưng không nghĩ hẳn lại có thể đầu hàng nhanh như vậy. Nghe nói Vương Thế Sung phái đại tướng Trương Trí đến Huỳnh Dương truyền lệnh cho Ngụy Lục phát binh tăng viện Hồ Lao, ngờ đâu Ngụy Lục mai phục bắt sạch Trương Trí và bọn tùy tùng, sau đó mở cửa thành đón Lý Thế Tích vào.”

Khấu Trọng nghe xong hơi tỉnh lại, tinh thần tập trung vào nơi chiến trường tàn khốc, nhớ lại Ngụy Lục là tướng giữ thành Huỳnh Dương, Trương Trí là tâm phúc của Vương Thế Sung nên đủ tư cách truyền đạt khẩu dụ. Gã cau mày hỏi: “Quản Thành, Huỳnh Dương liên tục chưa đánh đã mất, Trịnh Châu tình thế nguy ngập sắp gần kề, không biết Vương Huyền Ứng đối phó thế nào?”

Lạc Kỳ Phi đáp: “Vương Huyền Ứng sợ địch nhân tứ diện giáp kích nên không đánh mà lui binh về Hồ Lao.”

Khấu Trọng thở dài, không biết hôm nay là ngày gì mà chỉ nghe toàn tin dữ. Gã lắc đầu chán nản nói: “Ta biết rõ tên vô dụng Vương Huyền Ứng này. Hẳn chắc chắn không đủ quyết tâm và đảm lược để tử thủ Hồ Lao. Con bà nó! Đại kế hành quân trá địch của chúng ta phải lập tức tiến hành thôi. Ông trời luôn luôn chiếu cố Khấu Trọng này, hy vọng đến hôm nay vẫn là như thế.”

Đột nhiên gã chợt hiểu ra, dù có thương tâm buồn lòng tới độ nào, cũng không thể để tư tình cá nhân ảnh hưởng đến Thiếu Soái quân. Điều đó liên quan đến kỳ vọng và tính mạng của tất cả những người đã yêu mến, ủng hộ gã.

Giá lúc này mà có Từ Tử Lăng bên cạnh thì hay biết mấy!

oOo

Hai gã rửa tay bên con suối nhỏ, tâm trạng nặng nề. Cách đây không lâu Hỏa Nữ và Thủy Nữ còn thanh xuân phơi phới, thế mà bây giờ đã cùng với Cửu Linh Trí và Dương Mạc nằm trong lòng đất lạnh. Tuy đối phương là địch nhân, nhưng trong lòng hai gã không khỏi lấy làm thương cảm!

Bọn họ đã xem xét phạm vi mười dặm quanh khu vực này nhưng không phát hiện được gì thêm. Bốn người Hứa Khai Sơn, Tân Na Á, Vinh Giáo Giáo, và Đoàn Ngọc Thành có thể đã chạy thoát được. Với võ công của họ, lại thêm nội thương của Hứa Khai Sơn và Đoàn Ngọc Thành chưa khỏi mà trực diện quyết chiến với Thạch Chi Hiền thì là chuyện không tưởng.

Từ Tử Lăng càng nghĩ càng thấy Thạch Chi Hiền cao minh và đáng sợ, không trách thiên hạ chính tà lưỡng đạo đều kiêng nể lão!

Qua hai trận chiến này Đại Minh Tôn giáo coi như tan tác. Thiện Mẫu Sa Phương tự tử, Ngũ Loại Ma chỉ còn lại Tân Na Á, môn đồ thương vong trầm trọng, trong thời gian ngắn khó có thể hồi phục, kế hoạch tiến vào Trung Nguyên bị giáng một đòn nặng.

Hầu Hi Bạch ngồi lên một tảng đá bên bờ suối, ngược lên nhìn những vì tinh tú trên bầu trời đêm, thở dài nói: "Thạch sư phụ có An Long trợ thủ, nếu không người Đại Minh Tôn giáo cũng không bại nhanh và thê thảm đến như vậy."

Từ Tử Lăng gật đầu không nói, cởi bỏ ủng da, thả chân xuống dòng nước. Cảm giác mát lạnh khiến hắn bình tâm lại, bắt đầu cảm nhận tiếng ve sầu mùa thu phát ra từ trong rừng.

Hầu Hi Bạch quay lại nhìn gã, cau mày hỏi: "Không biết Thanh Tuyền hiện nay đang ở đâu?"

Từ Tử Lăng lắc đầu tỏ ý không biết.

Hầu Hi Bạch lại hỏi: “Người mà Tử Lăng kêu bằng Ngọc Thành là ai vậy? Dường như là người quen cũ của ngươi. Kiểm pháp thật là cao minh.”

Từ Tử Lăng giải thích mối quan hệ của gã với Đoàn Ngọc Thành, rồi kết luận: “Lúc trước, mặc dù hấn ly khai bọn ta, nhưng mọi người vẫn còn vài phần tình cảm, qua lần vừa rồi, thì chút tình cảm đó cũng hoàn toàn không còn, chỉ còn lại sự thù hận. Ta tất nhiên không hận hấn, nhưng chỉ sợ hấn không nghĩ như vậy. Cừu hận tựa như đám cháy rừng, chỉ khi nào đốt sạch mọi thứ thành tro mới thôi!”

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: “Hấn nhất định là kẻ có tư tưởng cực đoan, một khi đã có định kiến về việc gì thì đừng hòng ai có cách nào can nỏi. Đối với ta mà nói, tôn giáo chỉ nên yêu thích, không nên chấp nê bất ngộ, biến tư tưởng tôn giáo thành ra một thứ ràng buộc, khiến con người trở thành nô lệ của nó.”

Từ Tử Lăng cười khở nói: “Suy nghĩ của ngươi thì ngươi cứ giữ riêng cho mình, đừng gặp ai cũng nói, nếu không chắc chắn sẽ có phong ba nổi lên đó. Đối với một kẻ có tín ngưỡng mà nói, tín ngưỡng đối với bản thân y là sự giải thoát, tự làm tự chịu, không còn mong cầu gì khác.”

Hầu Hi Bạch cười nói: “Chân lý chỉ có một, mà trên đời này thì biết bao nhiêu tín ngưỡng bất đồng. Cái nào là thật, cái nào là giả? Ôi! Chỉ nghĩ đến cũng đã thấy nhức đầu!”

Từ Tử Lăng trầm nghĩ, chính do mỗi con người đều có tín niệm khác nhau nên thế giới này mới có nhiều tranh chấp như vậy.

Hầu Hi Bạch ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại nói: “Tử Lăng tính lưu lại nơi đây bao lâu?”

Từ Tử Lăng nghĩ đến Khấu Trọng, nén tiếng thở dài, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết. Không gặp được Thanh Tuyền, ta không sao yên tâm nỏi.” Đột nhiên trong lòng rung động, quay mặt nhìn về phía rừng.

Hầu Hi Bạch cũng mở to mắt nhìn không chớp về hướng đó.

Dưới ánh sao đêm, Thạch Thanh Tuyền đầu đội mũ tròn màu đen, bên trong là áo tay chần thêu hoa màu trắng sữa, áo khoác ngoài màu vàng nhạt, áo choàng không tay màu lục tươi, trông thật hợp với chiếc thắt lưng gấm hoa xanh, bước chân nhẹ nhàng, ung dung nhàn nhã đi tới.

Nàng không che giấu dung nhan như ngọc của mình, cũng không cải trang, bước đi khoan thai nhẹ nhàng như Lãng Ba tiên tử từ trên trời giáng thế trong đêm tối mịt mù, tay xách chiếc giỏ dâu mà “thân giỏ cột tơ xanh, quai làm bằng gỗ quế.” Cùng với sự xuất hiện của nàng, toàn cốc như thấm đượm mùi thanh hương u nhã.

Cả hai người vui mừng đứng dậy đón nàng.

Hầu Hi Bạch nhìn Thạch Thanh Tuyền không chớp mắt. Giá như có bút vẽ bên mình, chắc chắn sẽ gĩa lưu lại trên quạt thời khắc rung động lòng người này.

Gương mặt Thạch Thanh Tuyền hoàn toàn bình thản, không vui mà cũng chẳng buồn, ánh mắt trong sáng điềm tĩnh nhìn thẳng vào hai người khách đứng trước mặt. Một lúc sau, nàng mới bước đến bên bờ suối, ngược nhìn Từ Tử Lãng, nét tươi vui hiện dần lên trong mắt, tựa như ánh nguyệt lung linh giữa mây trời, dịu dàng nói: “Tử Lãng! Sao mãi hôm nay mới tới?”

- o O o -